

ישראל היום

תיירות

ספרים

תרבות

אוכל

בריאות

ספורט

לה

צרכנות | תיאטרון | מוזיקה | טכנולוגיה | כדורגל ישראלי | קולנוע | רכילות | חינוך | סביבה | אופנה

חברי מועדון שופרסל

קונים ממגוון מוצרי הנמס של קפה עלית
ויכולים לזכות בעזריאלי גיפטקארד על סך 2,000 ₪

המבצע בחוקי בתאריכים 15-24.11.2017. לזכשים בשופרסל אונליין בלבד. רשימת המבצעים באחריות שרבות המבצע ספוי לחקונן התמונות לה

לאתר המגזין
לחץ כאן

שישבת

שישבת

מוספים <<

"איך קובעים עבור אישה שהיא נאנסה, כשהיא טוענת בתוקף שמדובר בשקר?"

הן היו ארבע משש נשותיו של ד', שנודע כמנהיג "הכת הירושלמית" ונשלח למאסר של 26 שנים על החזקת נשותיו וילדיו בתנאי עבדות וניצולם המיני • שש שנים אחרי

26 שנים על החזקת נשותיו וילדיו בתנאי עבדות וניצולם המיני • שש שנים אחרי מעצרו ולאחר שהופרדו מילדיהן, הן מאמינות בחפותו, טוענות לליקויים בחקירה ומקוות שערעורו לעליון יתקבל בקרוב

נעמה לנסקי //

J'alme 82

שתפו

פורסם ב: 09.11.2017 21:47 / 25

"קובעים בשבילם שאנחנו קורבנות, למרות שמעולם לא הרגשנו כאלה". ארבע נשותיו של ד'

// צילום: מרים צחי

ארבע נשים יושבות סביב שולחן עץ כבד בסלון דירתן הקטנה. נשים יפות וזקופות, מטפחות צבעוניות מלופפות סביב ראשיהן. אחת מהן מרוכזת בהקלדה מהירה במחשב הנייד, אחת מסמנת במרקר משפטים בתוך צרור דפים, ואחת שקועה בקריאת קלסר המתפקע מסמכים. הרביעית מזמזמת לעצמה בשקט, פורסת פירות לצלחת פלסטיק, ואז ניגשת למטבח להכין סבב נוסף של קפה.

ערב מתחיל לרדת. הן מגיפות את החלון מפני הרוח הקרירה, מדליקות את האור בסלון וממשיכות בשלהן. ממוקדות במאבק עיקש לספר את סיפורן. סיפור השונה לחלוטין מזה שהמדינה מספרת בשמן. כך הן כבר שנים. נאבקות יחד וחיות יחד, בדירת גג בת שלושה חדרים בפאתי שכונה ירושלמית, שממנה נשקף נוף הרי יהודה עד לים המלח. גילה, קרן, אורלי ועדי. כולן בשמות בדויים (כמו שאר השמות בכתבה, מכוח החוק), אף שהיו שמחות להיחשף בשמן המלא ולהצטלם בפנים גלויות.

לפני ארבע שנים, באוקטובר 2013, פסק הרכב של שלושה שופטי בית המשפט המחוזי בירושלים שהן היו שפחותיו של בן זוגן, ד', שכונה מנהיג הכת הסדיסטית בירושלים. השופטים גזרו על ד' 26 שנות מאסר וקבעו ש"הנהיג באופן מכוון משטר מתמשך של שליטה ושליטת חירות, שהביא להעבדתן היומיומית של הנשים ולניצולן המיני לטובתו האישית".

פסק הדין החריף הוא הראשון אי פעם במדינת ישראל, שבו הורשע אדם בהחזקת נשים בתנאי עבדות באמצעות שליטה מנטלית. על פי בית המשפט, ארבע הנשים סביב שולחן העץ הן קורבנות שטופות מוח, שהוכפפו ושועבדו במשך שנים לבן זוגן האלים. יחסן אליו "היה יחס של סגידה, הערצה ופחד", והן "ראו בו קדוש והתייחסו לדבריו כאל דברי אלוהים חיים, נשגב ויודע כל". אבל הפער בין התיאורים האלה למה שאני שומעת בשיחות הרבות איתן כמעט בלתי ניתן לגישור.

הן ארבע מתוך שש נשים, שחלקן חיים ואהבה לגבר אחד. איתן גידלו 17 ילדים וילדות, 13 מהם ילדיו הביולוגיים של ד' - עשרה שהביא לעולם עם גילה, אחד שהביא עם בתיה (האישה השנייה), אחד שהביא עם אורלי (האישה השלישית), ואחד שהביא עם הילה (האישה החמישית). ארבעת הילדים האחרים הם ילדיה של בתיה משלושת נישואיה הקודמים.

בשש השנים שחלפו מהיום שבו פתחה המשטרה בגל מעצרים וחקירות, הקשרים בין גילה ואורלי לילדיהן נותקו. כיום הן בקשר קלוש רק עם מעטים מהם. לטענתן, חלק מהילדים נוכרו והוסתו נגדן על ידי גורמי הטיפול, וכל הילדים הותשו ונפגעו. התהליך כלל חקירות קשות וממושכות, שבהן הועלו שאלות וטענות על התעללות פיזית ומינית מצד הקרובים להם ביותר. כמה מהילדים הגישו תלונות למח"ש על מה שחוו, לטענתם, בחדרי החקירות, ותלונותיהם נדחו.

הילדים הופרדו לא רק מהאימהות, אלא גם ממרבית אחיהם ואחיותיהם. חלקם הגיעו עד למוסדות רווחה סגורים, המשמשים את אוכלוסיות הקצה. כעת פועלות גילה ואורלי להשבת שלושת הילדים הקטינים, שעדיין נמצאים במוסדות רווחה, תחת צו משפט.

"המשפחה שלנו רוסקה לחתיכות קטנות", אומרת גילה. "מאמא לעשרה ילדים, שגידלה 17 ילדים, נשארתי בלי כלום".

"עד קיץ 2011 חיינו כולנו חיים מאושרים, מלאי עניין, ריגושים ועשייה, ובעיקר חיי אמונה", אומרת קרן. "משפחה אחרת, שונה, מאוד לא שגרתית, שברור ומובן לנו שנתפסה כמוזרה, כלא נורמטיבית. אבל ככה בדיוק בחרנו לחיות".

"מעולם לא ביקשנו שיסכימו איתנו, ובטח שלא ניסינו שמישהו יחיה כמונו", ממשיכה אורלי. "עדי תמיד צוחקת ואומרת 'אל תנסו את זה בבית'. אבל תכבדו את הזכות ואת הבחירה שלנו לחיות כמו שרצינו.

"אנחנו זועמות שמסרבים להאמין לנו שחיינו את החיים שבחרנו לחיות. מזה שקובעים בשבילנו שאנחנו קורבנות, למרות שמעולם לא הרגשנו כאלה. לא מסתדר לאף אחד שנשים, ובמיוחד נשים דתיות, הולכות עד הסוף עם הרצונות והמטרות שלהן. חיות כפי שהן בוחרות. המדינה היא שביזתה אותנו ביזוי נפשי ומיני. אנסו אותנו בתהליך הזה. החיים של הילד, החיים של האיש שלי והחיים שלי נהרסו".

"הילדים נשאר באוויר"

ב-4 ביולי 2011 פשטה המשטרה על כמה מוקדים, שבהם היו פזורים בני המשפחה. בית בטבריה המשקיף לכנרת, דירה בתל אביב, בית גדול בשכונת רוממה בירושלים. והיו מעצרים, כמו זה של אורלי, שבוצעו ברחוב, לעיני כל.

ד', אז בן 56, נשלח לבית המעצר באבו כביר. הנשים נותקו מהילדים ונשלחו למקלטים לנשים מוכות, כל אחת למקלט אחר, שם היו תחת פיקוח וליווי צמוד של גורמי טיפול. "אסור היה לנו לצאת משם אלא בניידת משטרה, עם שוטר חמוש שיושב לידנו", מציינת קרן. "חל איסור לדבר בטלפון, והיתה חובה להשתתף בשיחות טיפוליות, שבהן הסבירו לי שוב ושוב שאני לא מבינה שאני קורבן ואישה מוכה".

11 ילדים שהיו מתחת לגיל 18 פוזרו, מתוקף צווי חירום מנהליים, בין מוסדות חירום שונים של משרד הרווחה. הקטנה שבהם היתה בת 6. כולם עברו חקירות ממושכות ונאסר עליהם כל קשר עם בני משפחתם, אפילו לא טלפוני. גם לא בין האימהות לילדיהן.

על הילדים הבגירים נאסר להמשיך להתגורר בבתי המשפחה, "והם נשארו ככה, באוויר, בלי בית, בלי משפחה", אומרת קרן. "בכל זאת הם היו מדהימים. נאבקו בשבילנו, גייסו כסף לייצוג משפטי".

"המדינה ביזתה אותנו ביזוי נפשי ומיני. אנסו אותנו בתהליך הזה". ארבע הנשים // צילום: מרים צחי

לאחר כמה חודשים, שלושה מבניה הבכורים של גילה נעצרו והואשמו בשיבוש הליכי משפט ושחררו לאחר שחתמו על הסדרי טיעון. 27 ימים אחרי המעצר, בעיצומן של החקירות, כינסו המשטרה ומשרד הרווחה מסיבת עיתונאים. סנ"צ שלמה דאי, מי שעמד אז בראש מפלג תשאול בימ"ר ירושלים וניהל את החקירה, אמר כי מדובר באחת הפרשות הקשות ביותר שהזדמנו אי פעם לפתחה של המשטרה.

קרן מספרת שלא האמינה למשמע אוזניה. "נכנסתי לחדר הישיבות במקלט לנשים מוכות כדי לצפות בחדשות. אחת מנשות הרווחה סיפרה שהיא עשרות שנים במקצועה, ובכל זאת הזדעזעה לשמוע את הסיפורים של הנשים ושל הילדים, שהם מהקשים ביותר שנתקלה בהם. רציתי לצעוק שהיא מעולם לא פגשה אותי, ומתברר שגם לא את גילה, אורלי ועדי, אז על סמך מה היא קובעת קביעות כאלו מול כל המדינה, שמנוגדות לגמרי למה שאני חוויתי על בשרי?"

במהלך חודשי החקירה הראשונים ניצבו שש הנשים בחזית אחידה מול חוקרי המשטרה ודחו האשמות על שעבוד ועל אלימות כלשהי שנכפתה עליהן או על הילדים. ואולם, לאחר כמה חודשים אחת משש הנשים, הילה, החלה לספר בחקירתה סיפורים שונים בתכלית, מחרידים ומסמרי שיער. היא הפכה לעדת מפתח בפרשה, וזמן לא רב לאחר מכן נישאה לגבר אחר והקימה איתו משפחה חדשה. בתה הקטנה מזוגיותה עם ד' הוחזרה אליה לאחר שנותקה ממנה למשך כשנה.

אישה נוספת, זיוה, שימשה אף היא עדה מרכזית. בהכרעת הדין היא מוצגת כ"מי שהיתה מועמדת להיות אישה של ד'", מה שלטענת ארבע הנשים לא נכון. "הבית שלנו היה בית מאוד פתוח, והיא התארכה אצלנו לא מעט לביקורים, לסעודות, לשבתות", אומרת אורלי. "היא כנראה רצתה להיות אישה של ד', אבל הוא לא רצה אישה נוספת".

עד תביעה חשוב נוסף היה י', אחד מעשרת ילדיהם המשותפים של גילה ושל ד'. "הצליחו להכניע אותו בחקירות", טוענת גילה. מאז, על פי מסמכים שבידיה, מצבו הנפשי הידרדר עד כדי אובדנות, הוא נזקק לטיפולים פסיכיאטריים, והיום הוא חי במוסד פסיכיאטרי. גם שניים מילדיה של בתיה מנישואים קודמים העידו מטעם התביעה. כל אלה סיפרו שבמשפחתם התרחשו דברים איומים.

במשך השנתיים שההליך התנהל נותרה בתיה בקשר עם נשות המשפחה, ובמהלך המשפט אף יצאה להגנתו של ד'. בניגוד אליהן, היא הורשתה לבקרו כשהיה עצור.

לאחר שנגזר דינו של ד', ניתקה בתיה את הקשר עם ארבע הנשים. "היא החליטה שלא מתאים לה לחכות לו", טוענת קרן. בחלוף שנה הגישה כנגד ד' תביעת גירושים לחומרא, המוגשת במקרים שבהם לא מדובר בנישואים ממוסדים, הרשומים ברבנות. למעט גילה, שנישאה לד' בצרפת בשנת 1988, כל הנשים חיו איתו כבנות זוג בלי שנישאו לו.

לפני כשלושה חודשים הגישה בתיה שתי תביעות נגד ד' לבית המשפט לענייני משפחה בירושלים. באחת מהן היא דורשת לפצותה במיליון שקלים בגין נזקי גוף ונפש, תוך שהיא מצטטת מדברי השופטים בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי. על רקע דומה הגישה תביעה הנוגעת לרכוש ולממון, בסך חצי מיליון שקלים.

אישה שנייה ומבחן אמונה

ד' עלה לישראל כנער עם הוריו ואחותו. המשפחה התגוררה בירושלים, והוא למד מחול במסגרות שונות. באמצע שנות השבעים עבר לחיות לצרפת, עבד כרקדן וככוריאוגרף, ואף הקים להקת מחול משלו. בשנת 1975 נישא לרקדנית צרפתייה, ולשניים נולד ילד, היום בשנות השלושים לחייו. לאחר עשר שנות נישואים הם התגרשו, וד' החל תהליך של חזרה בתשובה והכיר את גילה.

גילה היא ילידת מרוקו, שבגיל שנתיים היגרה לצרפת עם הוריה. אורח חייהם היה חילוני. היא גדלה בפריז וכנערה למדה אמנויות לחימה, השתתפה וזכתה באליפויות קונג פו בצרפת ובמקומות נוספים בעולם. בגיל 22 התחזקה באמונתה, וכעבור זמן קצר הכירה את ד', אז תלמיד ישיבה בפריז. חברה משותפת שלה ושל אחותו היחידה, המבוגרת ממנו בשנתיים, הכירה ביניהם. ב־1989, שנה לאחר נישואיהם, נולד בנם הבכור, ויחד איתו עלו לישראל ושוכנו במרכז קליטה באזור ירושלים.

לאחר עלייתם פיתח ד' יחסים קרובים עם רבי ישראל דוב בער אודסר, חסיד ברסלב, המכונה גם "הסבא" ו"בעל הפתק", כיוון שבשנת 1922 מצא בין דפיו של ספר ישן פתק עם הכיתוב "נ נח נחמן מאומן". אף שהפתק נמצא יותר ממאה שנים לאחר שהרבי נחמן הלך לעולמו, סבר אודסר כי הוא מחבר הפתק, ושהסיסמה המופיעה בו היא "שיר חדש", שבכוחו לקרב את הגאולה. גילה מספרת כי "הסבא" היה אורח של קבע בביתם. "הוא הסביר עד כמה חשוב להפיץ את הספרים ואת הפתק של רבי נחמן בכל בית בישראל, ושאם כל בנות ישראל יענדו קמע של 'נ נח נחמן מאומן', כולן יהיו טהורות וקדושות, וכך ייוולד דור חדש ירא השם". לאחר פטירתו של הרב אודסר בשנת 1994 התמסרו גילה וד' לפעולות ה"הפצה".

"הוא אהבת חיי". ד' עם אחת מבנות זוגו

ארבע הנשים מספרות בגאווה גלויה כיצד הרחיב ד' את פעולות ההפצה. "הריקודים הראשונים של הנָּחִים ברחובות הם בזכותו", אומרת עדי. "הוא הכניס את הריקודים, שילב את המוזיקה הקצבית והטראנסית, הגיע למועדונים, לתל אביב, לחיילים".

גילה: "מכרנו את הבית והקדשנו את הכסף להדפסה ולהפצה של הספרים. הפקנו הילולות ענק לכבוד 'הסבא' וגם אני הייתי מפיצה בקרב נשים, למרות שכבר היו לי שישה ילדים, וזה לא היה קל. קיוויתי שיהיו נשים שיצטרפו אלי להפצה וגם יעזרו לי לגדל את הילדים".

את בתיה הכירה גילה באחת ההילולות שערכו. "ד' הכיר לה חבר שלו, הם התחתנו, והתגייסו לטובת פעולות ההפצה", אומרת גילה. ההתקרבות למשפחה, מספרות הנשים, עלתה שלב לאחר גירושיה. היא חלתה מאוד, התקשתה לגדל לבד את ארבעת ילדיה, וגילה וד' סייעו לה.

גילה: "אחרי כמה חודשים היא לקחה אותנו לשיחה, הסבירה שכנראה לא נשאר לה הרבה זמן לחיות, והיא מבקשת שניקח אותה כאישה שנייה. כשהיא העלתה את העניין הזה של אישה שנייה, אני הקשבתי לה ונזרקתי לעבר שלי. כשהתאמנתי בקונג פו, הייתי מאוהבת במאסטר שלי. הוא היה נשוי ואבא לילדה, הראה לי הרבה אהבה, אבל לא פרץ גבולות. אני זוכרת שחשבתי שאני מוכנה להיות אישה שנייה שלו ולעזור לו ולאשתו לגדל את הילדה.

"אחרי תחרות גדולה הוזמנתי אליו הביתה לשתות שמפניה, ובאופן טבעי ניגשתי לעזור לאשתו במטבח והיה לי מאוד נעים. אני הייתי בערך בת 18, הוא היה בן 45, ובסופו של דבר לא קרה כלום ולא היינו יחד. למרות שאם היתה אפשרות, הייתי קופצת על זה.

"כשהיא דיברה איתנו, אמרתי לעצמי: הסיפור חוזר על עצמו. זאת לא היתה החלטה פשוטה, ובתיה לא היתה אישה קלה. אבל אמרתי, יש פה אישה שמאוהבת בבעל שלי, אז למה אני צריכה להיות מחסום בדרכה. הרי בעבר רציתי דבר כזה לעצמי.

"היא גם היתה חלשה וחולה. היו לה ארבעה ילדים משלושה אבות שונים, ראיתי שהיא מתקשה להשתלט עליהם וחוששת שאולי ייקחו אותם ממנה וכניסו למוסדות. אני מאוד אוהבת ילדים. כשהתחתנתי עם ד' היתה בי תאוה ל-20 ילדים לפחות. היה לי חזון בראש של בית מלא בילדים שרים ורוקדים. כשבתיה הגיעה, היו לנו כבר שבעה ילדים, וארבעת הילדים שלה השתלבו בחיים ובפעילות שלנו. הקמנו באחד הבתים בית ספר לילדים, כדי שיוכלו ללמוד על פי האמונה שלנו. ד' הקים עם הבנים להקה מדהימה והופיע איתה בכל הארץ".

מה הוא חשב על אישה שנייה?

"הוא לא הסכים מייד. בהתחלה הוא התייחס לזה כמו אל מבחן אמונה, וגם חשב על הדברים מנקודת מבט של הרחבת ההפצה. הוא גם הרגיש אחריות, כלפי אישה חולה עם ילדים קטנים. בדקנו והבנו שלפי ההלכה הדבר מותר, ואנחנו יכולים לחיות חיים כאלה בלי לעבור על החוק, כי הנישואים שלו אליה הם לא רשמיים. בתיה הרגישה יותר טוב. היא הפכה להיות אישה ובת זוג שד' אהב, והם הביאו לעולם ילד, שהצטרף למשפחה. זה היה ממש פלא, שאישה שהיתה מאוד חולה הצליחה להיכנס להיריון וללדת".

האישה השלישית היתה אורלי. היא הפכה לבת זוגו של ד' בשנת 1999, ולאחר שנתיים נולד להם בן, בנה היחיד, שמיום המעצר, כשהיה בן 9, נותק ממנה ועבר בין כמה מוסדות של הרווחה. היום הוא חי בפנימייה סגורה, בצו בית משפט, והיא מנסה להשיבו אליה.

אורלי גדלה במשפחה דתית במושב בדרום, ולמדה בבית ספר ממלכתי דתי. בערב שבת, בחופש הגדול בין גן החובה לכיתה א', לקח אותה אחד מקרובי משפחתה לחדר בביתו, שבו התארחו, וביקש ממנה להקריא לו את פרשת השבוע. מאחורי הדלת הנעולה, אנס אותה באלימות קשה, מפלצתית, כשהוא מקלל קללות גסות ומאיים עליה שאם תספר, יהרוג את אביה.

במשך ארבע שנים, בין גיל 6 ל-10, נאנסה באכזריות על ידי אותו אדם, שצירף אליו את אחד מבניו. ההתעללות נפסקה רק בשל סכסוך משפחתי, שבעקבותיו פסקו הביקורים בביתם.

"הראש שלי התמלא במחשבות טורדניות, אובססיביות. הייתי רדופה. לא ידעתי איך להתמודד עם מה שעברתי, הייתי לבד בחוויות האלה. לא יכולתי לחשוב על קשר עם בן. חיפשתי פתרון. משהו בעל משמעות, שאוכל להיאחז בו".

היא מצאה את המשמעות בכתביו של הרבי נחמן, וגם בקלטות ובכתבים של רבי ישראל בער אודסר, שאותם החלה להפיץ בעצמה. "מכסף שחסכתי בעבודות בייביסיטר ומלצרות קניתי כמות גדולה של ספרים, מכרתי אותם במחירים סמליים, ובכסף שהרווחתי קניתי עוד ספרים להפצה. זאת היתה תרפיה ומקור שמחה ואנרגיה.

"התחלתי לעבוד עם רבי נחמן, וחזרתי לאיזושהי שפיות. גם רציתי להתחתן, כדרך לצאת מהבית ולפתוח חיים חדשים במקום חדש. לפני גיל 18 הכרתי בחור, חסיד ברסלב, והתארסתי לו. אבל אז פרץ שוב משבר משפחתי, שני קרובי המשפחה שפגעו בי בילדות חוללו מהומות, ואחד מהם איים עלי שאסור לי לצאת מהמושב, כי חשש שאחשוף את מה שעשה. עובדות סוציאליות הרחיקו אותי מהבית למשפחה מארחת ביישוב קרוב. כשיצאתי משם, גיליתי שהארוס שלי כבר לא רוצה להתחתן איתי.

"במהלך ביקור בקברו של הרב אודסר פגשתי את הבת של בתיה מנישואיה הקודמים, שהיתה אז נערה. אני לא זוכרת איך בדיוק התחילה השיחה בינינו, שבה שאלתי אותה אם היא מכירה משפחה ברסלבת שאוכל להתארח אצלה בשבתות. לא הכרתי ברסלבים, ורציתי להכיר יותר, ללמוד יותר ולהשתלב. היא אמרה לי שיש לה משפחה מיוחדת והזמינה אותי לביקור אצל גילה וד' בירושלים.

"התחושה המיידית שלי היתה מדהימה. גילה והילדים נראו לי כמו חלקת גן עדן קטנה. בתיה התגוררה בשכונה אחרת בעיר. היא עדיין לא היתה בהיריון מד', ובאה אליהם בעיקר בשבתות, כי הילדים שלה חיו אצל גילה. בהתחלה חשבתי שהיא אורחת, כמוני. עוד לפני שהבנתי שיש שתי נשים, הרגשתי שאני רוצה לחיות איתם. רציתי להמשיך להפיץ איתם את הספרים. לא רציתי לחזור הביתה, ומאוד התחברתי לגילה.

"בתיה היתה זאת שסיפרה לי שגם היא בת זוג של ד'. משם זה קרה באופן טבעי. דיברתי עם גילה ואמרתי לה שמאוד נקשרתי למשפחה. אחר כך שאלתי אותה ואת ד' אם גם אני יכולה להצטרף כאישה

"בתייה היתה זאת שסיפרה לי שגם היא בת זוג של ד'. משם זה קרה באופן טבעי. דיברתי עם גילה ואמרתי לה שמאוד נקשרתי למשפחה. אחר כך שאלתי אותה ואת ד' אם גם אני יכולה להצטרף כאישה למשפחה. גדלתי בבית דתי, אני מכירה את סיפור רחל ולאה, וזה לא נשמע לי מוזר".

התאהבת בו?

"ברור. היה ברור לי שאני רוצה להביא ילדים עם ד'. נמשכתי אליו מאוד, אהבתי את זה שהוא רקדן, שהוא מנגן. הרגשתי שזה האדם שאני רוצה".

גילה: "הייתי אחרי הלידה השביעית, מטפלת בתינוקת, ורציתי שיעזרו לי. הייתי רגילה להפיץ ספרים בבתי חולים, במחלקות לילודות. בשבילי זה היה מצוין שתהיה מישהי שתעזור לי להפיץ. ואורלי היתה נהדרת. היא היתה הולכת לבתי חולים, ואחרי כמה שעות חוזרת עם 400 שקלים, שאיתם הדפסנו עוד ספרים להפצה".

אורלי: "אם ד' לא היה חלק ממסגרת משפחתית כזאת, אני לא בטוחה שהייתי נכנסת למערכת יחסים איתו. הייתי עדיין חושבת שהוא מוכשר ונמשכת אליו, אבל לא עושה איתו ילד ולא מתחייבת לכלום. אני שלמה עם מה שבחרתי, כי זה מה שרציתי".

"רציתי ילדים, ובו זמנית גם חששתי. כשראיתי את גילה, עם בן זוג ועם כל כך הרבה ילדים, ועדיין חופשייה ואוטונומית, הבנתי שאת זה אני רוצה. פחדתי להיות אישה שסגורה בבית וכבולה לאחריות ולעול של משק בית וילדים".

"התפעמתי מהאבהות שלו"

קרן היתה הרביעית להצטרף למשפחה כבת זוג של ד', שנה אחרי אורלי. למעשה, היא הכירה את גילה ואת ד' עוד לפני שהרחיבו את משפחתם.

היא גדלה במרכז הארץ, במשפחה דתית. סיימה את התיכון בהצטיינות, והרגישה שהיא בצומת דרכים. "כל האוניברסיטאות היו פתוחות בפניי, אבל בתוכי היתה תחושת החמצה. חיפשתי חברות אמיתיות, שמעולם לא היו לי. רציתי קשר עמוק ואמיתי, ורציתי ללמוד ולהבין מהו רצון השם. בחרתי להתנדב לשירות לאומי בשכונה חרדית בירושלים, מטעם העירייה, סייעתי לילדה עם צרכים מיוחדים, וגם למדתי יהדות.

"כשסיימתי את השירות למדתי הוראה במכללה לחינוך. רבנית במכללה ורב של אחת הישיבות הציעו לי שידוך עם משה, בעל תשובה, בחור נעים. אחרי שלושה מפגשים הוא הציע לי נישואים, ותוך חצי שנה התחתנו. אני הייתי בת 21, והוא בן 26.

"גרנו בדרום. אני הייתי מחנכת, הוא בחור ישיבה. לכאורה הכל היה טוב, אבל לי היה ברור מתחילת הדרך שמשהו לא בסדר, שיש בינינו חוסר התאמה מוחלט. עם הזמן הבנתי שיש לו נטייה לגברים, ולכן הוא לא נמשך אלי. אחרי ארבע שנים וחצי התגרשנו. לקח זמן להכיר בכישלון."

שמשהו לא בסדר, שיש בינינו חוסר התאמה מוחלט. עם הזמן הבנתי שיש לו נטייה לגברים, ולכן הוא לא נמשך אלי. אחרי ארבע שנים וחצי התגרשנו. לקח זמן להכיר בכישלון.

"עוד כשהיינו נשואים, משה הרגיש הרבה שקר בעולם החרדי, והעולם של הרבי נחמן היה מדויק מבחינתו. בי היתה התנגדות בהתחלה, בגלל המסגרות שהגעתי מהן, שהיו שונות לגמרי. היו בינינו מלחמות על העניין הזה. מתוך ההתנגדות שלי התחלתי ללמוד את ספרי רבי נחמן, כדי להראות לו שהוא טועה, וכך הבנתי שבעצם, אני זאת שטועה. מצאנו את הדרך באמונה ברב אודסר".

עו"ד נקר. "לא היתה כת" // צילום: יובל מט

הם פגשו את גילה ואת ד', ובמשך תקופה מסוימת אף התגוררו בביתם, עד שעברו לדירה משלהם בירושלים, אך נותרו איתם בקשר קרוב. "כמוֹרה, התחלתי לעבוד עם הילדים של בתיה ושל גילה, ועזרתי להם להקים את בית הספר הקטן שלנו, שבו למדו כל הילדים שלנו וגם ילדים מחוץ למשפחה. אחרי כשנה התגרשתי. בינתיים הצטרפו למשפחה שלהם בתיה ואורלי".

"התפעמתי מהאבהות שלו והתחברתי אליו בהרבה רמות, כולל ברמה הרגשית והפיזית.

"למרות שהתגרשתי ממשה, נשארנו בקשר, והוא הפך לחבר טוב של ד'. הוא עודד אותי להיות עם ד'. בשבילו אישה היתה כמו אבן ריחיים על הצוואר. הרעיון להפוך לאישה של ד' הדליק אותי. קודם כל כי נמשכתי אליו, התאהבתי בו. כל אחת חיפשה משהו אחר ומצאה אותו אצל ד'.

"הכרתי אותו שנתיים לפני שהתחלנו קשר רומנטי. ראיתי ובחנתי מקרוב את האישיות שלו. האיש נותן את כל הלב שלו לנשים ולילדים. חבר לשיחה, אדם שמבין אותי ומשלים אותי. דיברתי עם גילה ועם ד', והחלטנו ביחד שפותחים את המשפחה גם לי. הייתי חברה של כל הנשים ושותפה לדרך. זה היה מאוד טבעי."

לא התעוררה קנאה, שאתן חולקות גבר אחד?

אורלי: "עם השנים חשבתי הרבה איך אני מסבירה את הנושא, והבנתי שזה כמו עסק. כמה אנשים שחוברים יחד מתוך רצון להקים משהו משותף, להצליח ולהרוויח כסף. בשם האינטרס המשותף הם מוכנים להתאחד, להשתלב, לשלם מחירים ולוותר על דברים מסוימים. אז אנחנו התאחדנו בשביל ההפצה ובשביל מימוש האהבה."

גילה: "קנאה זה דבר טבעי, אבל אפשר לבחור אחרת. אפשר לרצות שגם אישה אחרת תצליח ושיהיה לה טוב. אולי זה הפוך מטבע העולם, אבל אני מאמינה בזה. אורלי עברה התעללות בילדות, אז למה שאני לא ארצה להיטיב איתה? וגם עם בתיה ועם קרן. יש בינינו אהבה וחברות. ד' לא ליקט נשים וביקש ממני לחבר אותן אליו. הוא לא אמר לי, 'יש לי חברה, את מקבלת אותה?' החיבור נעשה דרכי. ואני לא מנסה להגיד לנשים אחרות שיחיו כמונו."

"רציתי שיישאר לי החופש"

קרן ניסתה במשך 11 שנות זוגיות עם ד' להביא איתו ילד לעולם, ללא הצלחה. אחריה הצטרפה למשפחה הילה, בשנת 2004, ולאחר שנה נולדה לה ולד' בת. חמש שנים אחריה, בשנת 2009, הצטרפה עדי.

למרות שהפכה לחלק מהמשפחה בסך הכל שנתיים לפני מעצרו של ד', עדי נראית כרוח החיה של הבית. מלאת אנרגיות ורעיונות, מעורה בכל פרטי הפרשה, מחויבת למאבק, לא מתנצלת.

הבחינות, מתירני אפילו. עשיתי כל מה שרציתי, כולל התנסויות מיניות עשירות עם גברים ועם נשים. אחרי שהשתחררתי מהצבא עברתי לגור בתל אביב, עבדתי בתחום הפרסום, הצטלמתי לסרטים קצרים, למדתי משחק ופסיכודרמה, כתבתי, שתיתי הרבה אלכוהול. שש שנים חייתי את הבועה התל-אביבית עד הקצה, ולא הבנתי למה, ואיך לצאת ממנה."

מתוך בלבול גדול ושאלות שצפו, החלה לחפש דרך. תחילה בחיי קיבוץ ועבודה ברפת, ובהמשך בסיפורים של רבי נחמן. שם הטילה עוגן.

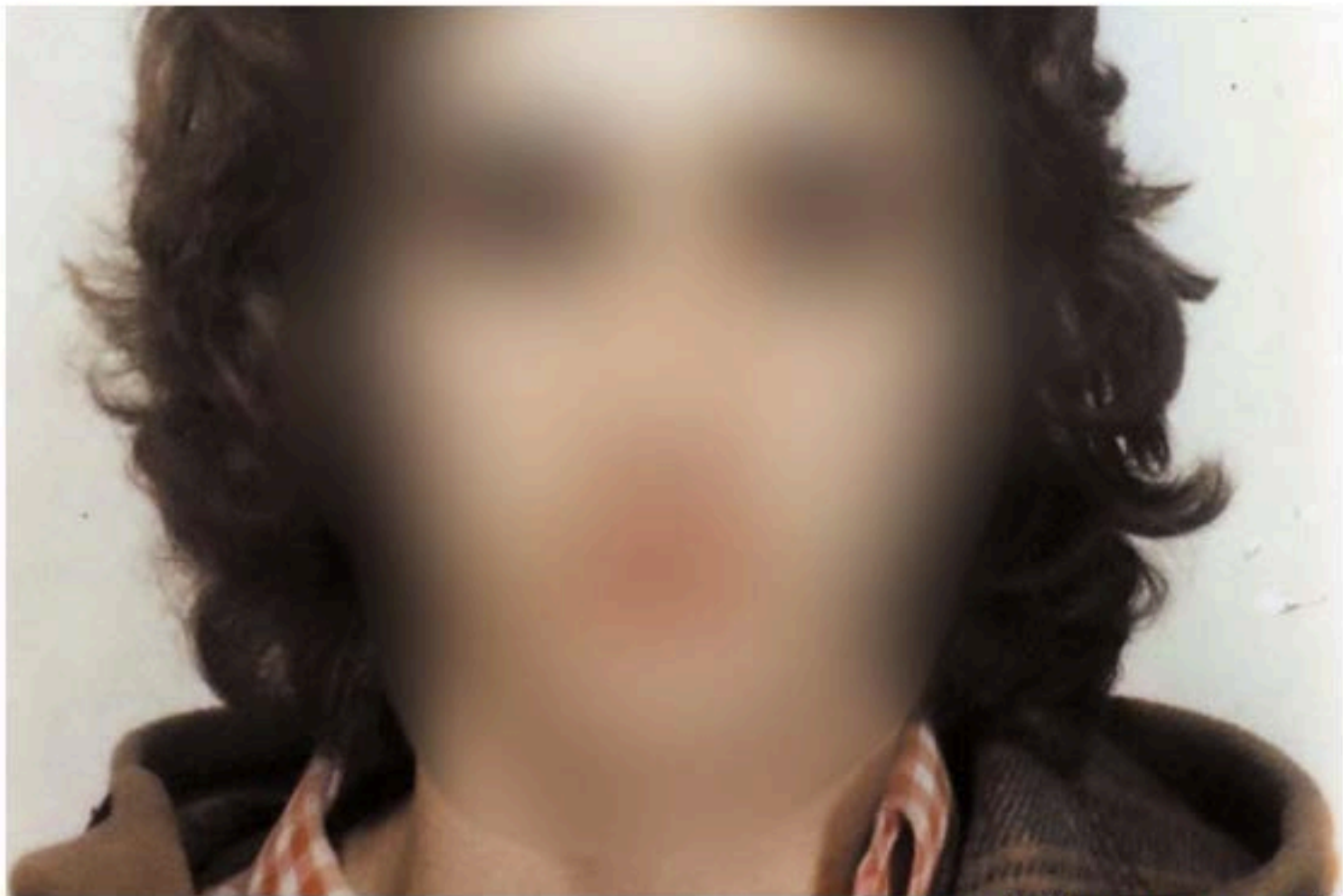
"התחלתי לחזור בתשובה בעקבות סיפורי הרבי נחמן וחלמתי להפיץ אותם בתיאטרון נודד, מלא צלילים וצבעים. עברתי לגור בירושלים, למדתי במדרשה לבנות, ויום אחד פגשתי בתחנה המרכזית את קרן, שהציעה לי את ספרו של 'הסבא'. שוחחנו קצת, עיינתי בספר, והרגשתי שכל מה שעברתי בחיים היה כדי להגיע לרגע הזה.

"קרן הזמינה אותה אליה הביתה וסיפרה לי שמדובר במשפחה מיוחדת. חמש נשים שחיות עם גבר אחד. אני חשבתי שזה לגמרי מגניב. נסעתי אליהם, וכשפגשתי את בני הבית התאהבתי קודם כל בנשים ובילדים. בתור קבוצה, מסגרת. עד אותו רגע לא ראיתי את עצמי חלק משום חברה וקבוצה דתית שלמדתי וידעתי עליה. מה שחיבר אותי אל ד' היה הפתיחות המוחלטת שלו. אדם שאפשר לדבר איתו על הכל. אין נושא שהוא טאבו לשיחה ולדיון. הכל אפשרי."

למה להפוך את זה לזוגיות, כאישה שישית?

"לא רציתי להיות במערכת יחסים, ובטח לא להתחתן כמו כולם. רציתי שיישאר לי החופש. אורח החיים הזה התאים לי בדיוק. מערכת יחסים פתוחה, נושמת. לא זוג נשוי שישן ביחד במיטה כל לילה.

"גילה בעצם אפשרה לכולנו לממש אהבה לגבר נשוי, והילדים שלה ושל אורלי הפכו להיות כמו הילדים שלי ושל קרן. מתוך האהבה הזאת והחיבור הזה צמחה גם עשייה אמנותית, שעליה חלמתי. להקה משפחתית שמופיעה מול אלפי אנשים, הילולות, תיאטרון רחוב, הפקות. אני הייתי בשיא האושר וההתלהבות מהכל."

"לא פיתח כוח משחית". ד' בצעירותו

הכרעת הדין מספרת, כאמור, סיפור שונה בתכלית. שופטי בית המשפט המחוזי בירושלים, יעקב צבן (סגן נשיא בית המשפט), רפי כרמל ורבקה פרידמן פלדמן, קבעו פה אחד כי ד' ניצל בצורה מניפולטיבית ומעוותת את עקרונות האמונה ואת מעמדו הרם בבית, האמון שניתן בו והפחד שעורר, כדי לבסס את השפעתו ושליטתו על בני המשפחה.

"הנשים, שהאמינו באמונה שלמה כי הוא מבקש להיטיב עימן ולגאול את עם ישראל, ביקשו באופן נואש לרצותו, והתמסרו באופן מוחלט לשיגיונותיו. כך קיבלו על עצמן באופן מלא, ולעיתים גם יזום, את הענישה שהוטלה עליהן, הן במהלך הימצאותן בבתי המשפחה והן כאשר שהו מחוצה לה, במשימות איסוף כספים ברחובות הערים.

"עקרונות האמונה שהנחיל הנאשם, והענישה שבצידם, יושמו במלואם גם על ילדי המשפחה. משטר השליטה שביסס הנאשם התבסס על שיתוף פעולה הדוק של בני הבית, אשר הושג גם באמצעות עידוד רגשות של קנאה, תחרות ושיסוי של בני הבית אחד כנגד השני, תוך חיזוק מעמדו כגורם הבלעדי שבידיו היכולת לשפוט ולהחליט".

על פי הכרעת בית המשפט, ד' פעל על פי שיטה סדורה. ראשית, אסף אליו "נפשות תועות ופגועות", מחפשות דרך, שהיתה בהן משיכה לדת. לאחר מכן ביסס השפעתו "בדרכי נועם", תוך שימוש בכריזמה הרבה שלו, שעליה אין חולק. בשלב הבא החל לנתק את הנשים מעולמן, תוך שימוש בהטפות, ענישה אלימה וסדיסטית ופגיעה בחירויותיהן הבסיסיות. עם הזמן כוחו הפך ל"כוח משחית". הוא צבר עוצמה וניזון מתחושת גדלות.

לפרקים הופכת קריאת הכרעת הדין לכמעט בלתי אפשרית, בשל תיאורי ההתעללות הקשים המתוארים בה. לפיה, אורלי וקרן, כמו גם הילה, עדת התביעה, היו קורבנות למעשי השפלה ואינוס בלתי נתפסים. "ד' ייסד בבית המשפחה תפיסה לפיה הוא מסמל את האדם הראשון, ומשה (בעלה לשעבר של קרן) מסמל את הנחש, קרי, יצר הרע". משה התגורר במחסן סמוך לבית המשפחה בירושלים, שאליו, לפי הכרעת הדין, נשלחו הנשים כשהוטלו עליהן עונשים. משה הורשע אף הוא בחלק מהמעשים המיוחסים ונגזרו עליו שש שנות מאסר, שאותן סיים לרצות לאחרונה.

קרן, בקולה השקט והרך, מגלגלת בפיה את ההאשמות שהיא מכירה בעל פה, כלא מאמינה. "הרשיעו את ד' שעל ידי שליטה מנטלית הוא גרם לי להתגרש כדי להתחתן איתו, ובהמשך, כדרך להעניש אותי, הוא היה מורה לבעלי לשעבר לאנוס אותי. זה פשוט בלתי נתפס. לא רק שהתעלמו מכך שמשה לא נמשך לנשים, אלא בעיקר ביטלו את מה שאני עצמי אמרתי וחוויתי, ועדיין אומרת. אני לא נאנסתי. איך קובעים עבור אישה שהיא נאנסה, כשהיא טוענת בתוקף שמדובר בשקר? עצם הקביעה הזאת בשמי, זה האונס. והכל מנקודת מוצא שלאישה אין בחירה חופשית. אם אנחנו חיינו בצורה כזאת, זה אומר בהכרח שמישהו שולט בנו ומכריח אותנו לחיות ככה?"

התביעה השתמשה גם ביומנה האישי של קרן. "זה יומן מלא בפנטזיות, כתיבה מאוד אישית, על רצונות וחשקים מיניים ופרטיים שלי. פלשו לפרטיות שלי והשתמשו בה נגד אהובי, כשדברים מוצאים מהקשרם ומשמעותם מעוותת. אני רציתי להישאר בקשר עם משה. היינו בקשר מאוד טוב ופתוח, ולכך נגעו גם הדברים שכתבתי ביומן שלי. הגעתי ממסגרת מאוד סגורה וחרדית, ופתאום מצאתי מקום חופשי, שבו הרגשתי שאני יכולה להביע את עצמי, לבטא את כל החשקים והרצונות והחלומות.

"לא התקבצנו סביב ד', לא נותקנו מהמשפחות שלנו, לא נמנע מאיתנו כלום. לא קיבצנו נדבות, אלא הפצנו את החומרים שלנו, הספרים והדיסקים. לומר על ד' שפיתח כוח משחית ותחושת גדלות - זה לא להבין בכלל מי הוא. זה לא הוא."

"עברתי חקירות קשות"

קרן מתארת את מה שטוענות גם חברותיה לגבי האופן בו נוהלו החקירות. "עברתי חקירות מאוד קשות. חוויתי אלימות, איימו עלי שאני צריכה לאשר את מה שאומרים לי, בלי יכולת להסביר או להכחיש. בצום י"ז בתמוז נחקרתי לאורך כל היום. בערב ראש חודש הייתי צמה, לפי מנהג ברסלבי, וגם אז חקרו אותי שעות ארוכות. חקירות מבזות ומשפילות. עם קללות וצעקות נגד ד', נגד רבי נחמן, נגד הקב"ה.

"מהרגע הראשון היה ברור שד' יהיה סגור 20-30 שנה, ואין טעם שנילחם עליו, הרי הוא ימות בכלא. המסר שעבר אלי היה שעכשיו אני צריכה להציל את עצמי. להחליט אם אני עם המערכת או נגד המערכת.

"לא יכלו לסבול את הרעיון שכמה נשים בוחרות לחיות עם גבר אחד. כל אחת באה עם האמת שלה, עם האידיאל ועם השאיפות שלה, כדי להגשים אותם ביחד. כולנו היינו נ"נחיות קודם והחלטנו ביחד, כמשפחה, איך לפעול ואיך להתנהל. מבחינתי, בית המשפט השפיל אותנו כנשים, בכך שאמר שלא ייתכן שאישה תרצה לחיות כך, על פי דרכה".

בהכרעת הדין התייחסו השופטים לאופן שבו נוהלו החקירות. "הלך הרוח בחקירה אכן לא היה מתון, בלשון המעטה", כתבו. "לעיתים נשמעו החוקרים צועקים, לעיתים תקיפים, לעיתים נוזפים, אך בדרך כלל התנהלו החקירות בצורה סבירה.

"החוקרים עשו מאמצים לשכנע את העדים וכן את הנאשמים לספר על אירועים והתרחשויות. בכל הקשור לנאשמים, ואף שלעיתים ההתנהלות לא היתה ראויה - הדבר לא השפיע, והם שתקו או דיברו כרצונם. באשר לעדים נוספים, הוכח כי כל בני המשפחה התייצבו לחקירות הראשונות כאיש אחד בגרסה אחידה ומכחישה. צעקות והרמת קול מצד החוקרים אכן היו בחקירת חלק מהעדים, אך לא היתה לכך השפעה של ממש, ועובדה היא שחלק ניכר מהעדים, בין נשים ובין ילדים, לא התרשמו ולא ניאותו לשתף פעולה".

לפני שנה ערערו ד' ומשה על הרשעתם לבית המשפט העליון. עורכי דינם, רלי אבישר-רוה, יעקב לנדמן ארדיטי וסוזי עוזסיני ארניה, טענו לחפותם של מרשיהם ולעיוותים רבים בהליך נגדם. הפרקליטות, מצידה, ערערה על קולת העונש שהוטל על ד', וביקשה להחמירו ל-65 שנים. ההכרעה בערעור אמורה להתקבל בקרוב.

נוסף על כך, מונחת בימים אלה על שולחנו של השופט דוד רוזן, ראש נציבות תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות, תלונה נרחבת על התנהלות הפרקליטות כלפי הנשים והילדים. ארבע הנשים טוענות למגמתיות בחקירה, אימים וניסיונות סחיטה, ועיוותים קשים ומכוונים.

"ההכרעה המשפטית שהנשים הוחזקו בתנאי עבדות היא בלתי מתקבלת על הדעת", אומרת עו"ד אבישר-רוה. "אני אפילו לא יכולה לקרוא לזה פטרנליזם. השופטים קבעו עבור נשים בגירות, עצמאיות ואינטליגנטיות, ללא שום בעיה נפשית או שכלית, שלא ייתכן שהן הסכימו לבחור בדרך חיים כזאת. אז מה הם יאמרו על אנשים שחיים בחסידויות למיניהן? או בעלי העדפות מיניות שונות מהנורמה? אם ההכרעה תיוותר בעינה, זה מדרון חלקלק של פלישה אנטי דמוקרטית אל תוך המרחב האישי.

"ברור לגמרי שלא נשללה מהנשים החירות שלהן. הן טסו לחו"ל, הסתובבו ברחבי הארץ, היו בקשרים משפחתיים וחבריים. הן יכלו לקום וללכת בכל רגע נתון, ובחרו ורצו להישאר.

"בית המשפט טען שד' שלט בנשים שליטה פסיכולוגית, בלי להביא מומחים שיבססו שהדבר בכלל אפשרי. שהמצב נבחן אמפירית, הוכח והתקיים במצב הזה. לפחות היה נדרש לבדוק את הנשים בדיקה פסיכולוגית. אבל הן לא עברו שום אבחון פסיכולוגי. אלה נשים סופר אינטליגנטיות, דעתניות.

"במשפטו של גואל רצון, שחי עם 21 נשים שקעקעו את גופן וקראו לילדיהן על שמו, הובאו מומחים לבית המשפט המחוזי כדי להוכיח קיומה של עבדות מנטלית, ובית המשפט שלל אותה. גואל רצון לא הואשם בכך. במקרה שלנו קבעו שמתקיימת עבדות, כשכבר שש שנים הנשים האלה ממשיכות לחיות באותה מתכונת, עד היום. למרות שנאסר עליהן לבקר את בן זוגן אפילו פעם אחת, והן רק משוחחות איתו בטלפון".

"לא נמנע מאיתנו כלום". בת זוג של ד' בצעירותה

חודש ימים לאחר המעצר של ד' ועיכובם של בני המשפחה לחקירות, כשכל הילדים הקטינים היו פזורים במוסדות ברחבי הארץ, הכריז בית המשפט לנוער על הילדים כילדים נזקקים. "למעשה, הסמכויות ההוריות נלקחו מהאימהות, מבלי שנתנו להן להביא ולו ראייה אחת או עדים בפני בית המשפט לנוער", אומר עו"ד יוסי נקר, המייצג את גילה ואורלי בהליכים מול משרד הרווחה. "אם האימהות היו קורבנות של ד', כמו שהמדינה טוענת, מדוע להפריד בין לבין הילדים? ולא פחות חמור - למה להפריד בין הילדים עצמם ולפזר אותם במקומות שונים?"

לאחר כמה חודשים במקלטים נעצרו גילה, אורלי, קרן ועדי בכלא נווה תרצה, בגין כתב אישום חמור על מעשים מיניים שעשו באחד הילדים וכן שיבוש הליכי משפט. מעצרן הוארך שוב ושוב על ידי בית המשפט, אבל כעבור שנה החליטה הפרקליטות במפתיע לבטל כליל את כתב האישום, בהמלצת בית המשפט. הן

"בשנה שהיו נתונות במעצר נוצר קרע מוחלט בין האימהות לילדים וכך הסיכויים להשיב אותם אליהן הפכו אפסיים", מוסיף נקר. "לצער, בית המשפט לנוער הושפע מכתב האישום ומהכרעת הדין כאילו הם האמת הבלעדית, כך שלא נותר לאימהות שום סיכוי לשנות את עמדתו. גם כיום, כשהערעור תלוי ועומד, בית המשפט לנוער צריך לאפשר לאימהות להשמיע את טענותיהן. בסופו של דבר, המדינה אולי סברה שהיא מצילה את הילדים מחיי גיהנום, מחיי 'כת', אבל את הילדים האלה היא לא הצילה. ההפך הוא הנכון. מכל החומרים הרבים המצויים בידי, הילדים גדלו בבית כילדים מאושרים, והטענה לקיומה של כת היא מופרכת. איזו כת מפרסמת את מה שהיא עושה באינטרנט? איזו כת מעלה מופעים והצגות ברחבי הארץ, ומשתתפת בפסטיבל הכליזמרים בצפת? איזו כת שולחת את אחד מבניה להשתתף בתוכנית מוזיקה בטלוויזיה? טענו שהמשפחה היתה קבוצה מסתגרת, פה היה ההפך מהסתגרות".

מה שקשה מאוד לארבע הנשים הוא שקולן לא באמת נשמע. בהכרעת הדין כמעט אין התייחסויות לגילה ולעדי, למרות שגילה היא דמות מפתח, שנכחה בבית מהרגע הראשון, ועדי הצטרפה למשפחה בתקופה שבה, לפי הכרעת הדין, הגיעו המעשים האיומים לנקודת שיא.

לעדותה של אורלי, שעל פי ההכרעה עברה את ההתעללות המחרידה והמבחילה ביותר, ייחס בית המשפט משקל נמוך. "ככה סתמו לי, הקורבן לכאורה, את הפה", היא אומרת בכעס. "כולנו נשים אמביציוזיות וחזקות, איך אפשר להתייחס אלינו ככה? לכל אחת היה משהו מאוד חזק בקישקע שהניע אותה. מה שעברתי בילדות חיזק אותי לדבוק במה שאני רוצה ולעשות את זה, עד הסוף".

קרן: "נכון. הרי מה שבנינו פה מנוגד לכל מה שקיים בחברה. מבנה מיוחד, שרק לנו היו האומץ והנחישות להקים אותו. ועכשיו בית משפט קורא לנו שפחות".

"ממשיכה לחיות איתו"

ד' בן 62. אם ערעורו לא יתקבל, הוא צפוי לסיים את חייו באגף התורני של כלא איילון. בניגוד לבתיה והילה, ארבע הנשים לא חושבות על פתיחת דף חדש בחייהן.

גילה: "אני ממשיכה לחיות את ד' ועם ד' כל יום מחדש, ולא מוותרת עליו. הוא בעלי כבר 30 שנה, וימשיך להיות בעלי. עכשיו אני בהרפתקה הזאת עם החברות שלי ורוצה לחיות איתן".

קרן: "אני כבר באמצע שנות הארבעים לחיי ורוצה מאוד ילדים משלי, אבל הזמן לא עובד לטובתי. למרות זאת, אני לא רוצה שום דבר חוץ מלהחזיר את ד' אלינו ולעשות איתו ילדים. לא עם שום גבר אחר".

אורלי: "אני לא מעלה בכלל על דעתי את האפשרות הזאת. ד' הוא אהבת חיי והאבא של הילד שלי".

עדי: "האפשרות הזאת אפילו מעליבה אותנו".

תגובות

מפרקליטות מחוז י"ם נמסר: "ההחלטות בתיק זה התקבלו ברגישות מרבית ומתוך הכרה בכך שהמעשים שנעשו בביתו של הנאשם גרמו לפגיעות קשות בחלק מהנשים והילדים שהתגוררו עימו. מדובר בפגיעות מיניות, פיזיות ונפשיות, שאת השלכותיהן ייאלצו לשאת עוד שנים רבות.

"במסגרת זו, ובאותו אופן, נוהל גם ההליך שהמדינה נאלצה להגיש נגד הנשים וחלק מהילדים כחצי שנה לאחר פתיחת ההליך נגד הנאשם העיקרי, וזאת עקב התנהלותם ופעילותם במטרה לסכל את מיצוי משפטו של הנאשם. ההחלטה לסגת מהמשך בירור אשמת הנשים בביצוע עבירות המין התקבלה בפרקליטות מתוך שיקול דעת ולפנים משורת הדין, לנוכח מעמדן כנפגעות עבירה בעצמן. בית משפט שהמשיך לדון בעניינן של הנשים והרשיע אותן בשיבוש מהלכי משפט ראה לנכון להעלות על נס את הרגישות והפתיחות שניאותה הפרקליטות לגלות בנסיבות העניין, ובוודאי שלא ביקר את תהליך קבלת ההחלטות לקראת ניהול המשפט ובמהלכו.

"הפרקליטות ובית המשפט נתנו אמון בעדות המתלוננים, שרק אחרי שנים של סבל וייסורים העזו לחשוף את מעשי הזוועה שעולל להם הנאשם. כל אחד מהאישומים המצוינים בכתב האישום נבחן בקפידה, והם נסמכים על ראיות מוצקות ומוצלבות ועל עדויות של כמה מדירי הבית, שסיפרו על אורח חייהם ועל המעשים שבוצעו בבית הנאשם במשך שנים. בית המשפט הרשיע את הנאשם וגזר עליו 26 שנות מאסר בגין המעשים הקשים שביצע. הפרקליטות ערערה על קולת העונש, ובקרוּב יכריע ביהמ"ש העליון בערעור.

"ראוי לציין, כי מלבד קבוצת הנשים הטוענות לחפות הנאשם ומכחישות את היותן נפגעות עבירה, ומעבר לכמה מהילדים ששהו בבית הנאשם, שמתמודדים בעצם ימים אלו עם השלכות המציאות שלתוכה גדלו, מתהלכים בינינו נשים אחרות וילדים אחרים מקרב 'המשפחה', שבחרו להציף את המציאות הקשה שבה חיו ולצאת לדרכים חדשות, לשקם את מסלול חייהם ולהשתלב בחברה, בצבא ובכלל".

ממשרד הרווחה נמסר: "בית המשפט פירט באריכות בגזר הדין את מסכת ההתעללות רבת השנים שעברו ילדי המשפחה, ושכללה מעשים מהאכזריים והנוראיים שהגיעו לטיפול שירותי הרווחה. זה שבע שנים מטפל משרד הרווחה בילדי המשפחה באופן אינטנסיבי, על מנת לסייע במזעור הנזקים בעקבות הפגיעות האיומות שחוו בגלל האב".

ממשטרת ישראל נמסר: "אנו דוחים את טענות הנשים בנושא החקירה על הסף. החקירה נהלה במקצועיות וברגישות, במטרה להגיע לחקר האמת במקרה חמור זה. לפני שש שנים, בתום החקירה במשטרה, הגישה הפרקליטות כתב אישום חמור כנגד הנאשם. טענותיו נשמעו בביהמ"ש בהליך המשפטי - ונדחו".

naamal@israelhayom.co.il

חברי מועדון שופרסל
קונים ממגוון מוצרי הנמס של קפה עלית
ויכולים לזכות בעזריאלי גיפטקארד על סך 2,000 ₪

המבצע בחוקי במאריכים 2017.11.24-15. לזכשים בשופרסל אונליין בלבד. רשימת המבצעים באחריות עורכת המבצע. ספוי לתקטן רחב

שישבת

לאתר המגזין
לחץ כאן

מוספים << שישבת

"איך קובעים עבור אישה שהיא נאנסה, כשהיא טוענת בתוקף שמדובר בשקר?"

הן היו ארבע משש נשותיו של ד', שנודע כמנהיג "הכת הירושלמית" ונשלח למאסר של 26 שנים על החזקת נשותיו וילדיו בתנאי עבדות וניצולם המיני. שש שנים אחרי

איך קובעים עבור אישה שהיא נאנסה, כשהיא טוענת בתוקף שמדובר בשקר?

הן היו ארבע משש נשותיו של ד', שנודע כמנהיג "הכת הירושלמית" ונשלח למאסר של 26 שנים על החזקת נשותיו וילדיו בתנאי עבדות וניצולם המיני. אבל גם היום, שש שנים אחרי מעצרו ולאחר שהופרדו מילדיהן, הן מאמינות בחפותו. טוענות לליקויים קשים בחקירה ומקוות שערעורו לבית המשפט העליון יתקבל בקרוב. נהוג יחזור הביתה - שם הן מחכות לו ביחד

גילת לוי